

The woods are lovely, dark and deep
But I have promises to keep,
And miles to go before I sleep,
And miles to go before I sleep,

ลีลาการเขียน งานประพันธ์ประเภทร้อยกรองจะมีลักษณะเป็นคำประพันธ์อิสระ (free verse) ฟรอสต์ ก็ได้รับอิทธิพลจากการเขียนแบบนี้ด้วย ดังนั้นเสียงหรือจังหวะ (rhythm) ของโคลงของเขาจึงไม่เน้นที่การสัมผัสมาก ลักษณะโครงสร้างของแต่ละบรรทัด (line) และแต่ละบท (stanza) ไม่ได้มีการกำหนดคำตายตัว เสียงของแต่ละคำไม่ได้คำนึงถึงความหมายในตัวเอง หรือแม้แต่ความหมายที่เกี่ยวข้องเนื่องกันกับเนื้อหาเช่นในโคลงบทนี้ ใน 3 บทแรก คำสุดท้ายของบรรทัดที่ 1, 2 และ 4 จะสัมผัสกันในแต่ละบท เช่น know, though, snow แต่ในบทสุดท้าย คำสุดท้ายของแต่ละบรรทัดสัมผัสกันคือ deep, keep, sleep และ sleep โดยเฉพาะข้อความในบรรทัดที่ 3 และ 4 ซ้ำกัน เพื่อแสดงให้เห็นปรัชญาในชีวิตว่า sleep ไม่ใช่มีความหมายเพียงการนอนหลับธรรมดาแต่หมายถึงความตาย

งานประพันธ์ประเภทร้อยกรอง เรื่อง I Am The People, The Mob ของ คาร์ล แซนด์เบิร์ก ประวัติผู้แต่งโดยสังเขป

คาร์ล แซนด์เบิร์ก เดิมเป็นชาวสวีเดน (Sweden) เมื่อบิดาอพยพจากประเทศสวีเดน (Sweden) นั้น นามสกุลของเขาคือ จอห์นสัน (Johnson) แต่เนื่องจากมีจอห์นสันหลายคน บิดาจึงเปลี่ยนเป็น แซนด์เบิร์ก (Sandburg) แต่เมื่อแซนด์เบิร์กเป็นกวีมีชื่อเขาคงภูมิใจกับนามสกุลจอห์นสัน ซึ่งเป็นนามสกุลของคนทั่วไปมากกว่าเพราะเขาเป็นกวีที่เขียนงานประพันธ์เพื่อคนธรรมดาทั่ว ๆ ไป (common man) เขาเป็นนักเขียนนิตยสาร (Journalist) ในรัฐมิลวอกกี (Milwaukee) และเขามีชื่อเสียงทางการเป็นนักร้องเรื่องเกี่ยวกับ บัลลาด (Ballads) และรวบรวมเพลงพื้นเมืองต่าง ๆ ไว้ในหนังสือชื่อ The American Songbag (1927)

เขามีความเชื่อว่างานของกวีต้องแสดงถึงความคิดและความรู้สึกของคนสามัญ (the common folk) และงานเขียนของเขานั้นเป็นแบบที่เรียกว่าคำประพันธ์อิสระ (free verse) การใช้ภาษาเป็นภาษาพูดของคนทั่วไปในชีวิตประจำวัน นอกจากนั้นเขาแสดงความรู้สึกสับสนที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมอเมริกันจากสังคมเกษตรกรรมไปสู่สังคมอุตสาหกรรม รวมทั้งความไม่ยุติธรรมและความหลงงมงายในสังคม แต่เขามีศรัทธาและความหวังว่าสังคมจะดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ถ้าประชาชนมีความหวังและมีศรัทธาที่จะช่วยกันเปลี่ยนแปลง เขาประสบความสำเร็จในชีวิตและงานประพันธ์ของเขามาก เขาเสียชีวิตเมื่อมีอายุได้ 89 ปี

I Am the People, the Mob

I am the people - the mob - the crowd - the mass.

Do you know that all the great work of the world is done through me?

I am the workingman, the inventor, the maker of the world's food and clothes.

I am the audience that witnesses history. The Napoleons come from me and the Lincolns. They die. And then I send forth more Napoleons and Lincolns.

I am the seed ground. I am a prairie that will stand for much plowing. Terrible storms pass over me. I forget. The best of me is sucked out and wasted. I forget. Everything but Death comes to me and makes me work and give up what I have. And I forget.

Sometimes I growl, shake myself and spatter a few red drops for history to remember. Then - I forget.

When I, the People, learn to remember. When I, the People, use the lessons of yesterday and no longer forget who robbed me last year, who played me for a fool - then there will be no speaker in all the world say the name: "The People," with any fleck of a sneer in his voice or any far-off smile of derision.

The mob - the crowd - the mass - will arrive then.

แนววิจารณ์

แก่นเรื่อง แชนด์เบอร์ก ต้องการแสดงให้เห็นความเชื่อที่ว่าประชาชนเห็นความเลวร้ายต่าง ๆ ในสังคมที่พวกเขาเผชิญอยู่ และเกิดความสำนึกว่าการทำให้สังคมกลับเป็นสังคมที่ดีได้นั้น ต้องมีศรัทธาและความเชื่อมั่นร่วมกันในพลังและอำนาจของประชาชนเอง

การใช้ภาษา แชนด์เบอร์กก็เหมือนกับกวีสมัยใหม่ในยุคนี้ที่นิยมใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาต้องการแสดงออกถึงความคิดเห็นของคนธรรมดาสามัญ ดังนั้นงานประพันธ์ของเขาจึงอ่านเข้าใจง่ายและแสดงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของกวีและประชาชนทั่วไปว่า กวีคือตัวแทนของประชาชนทั้งหมดที่ทำงานทุกสิ่งให้ประสบความสำเร็จ และเป็นผู้สร้างประวัติศาสตร์นั่นเอง

I am the people - the mob - the crowd - the mass.

Do you know that all the great work of the world is done through me?

I am the workingman, the inventor, the maker of the world's food and clothes.

I am the audience that witnesses history.

นอกจากนี้เขาได้แสดงความหวังไว้อย่างชัดเจนว่าสังคมจะดีขึ้นแน่นอนเมื่อประชาชนเรียนรู้ที่จะจดจำและนำสิ่งที่เคยผิดพลาดในอดีตมาแก้ไขเหตุการณ์ปัจจุบันเพื่อที่ว่าในอนาคตประชาชนจะไม่ได้รับการดูถูกเหยียดหยามอีกต่อไป ดังนี้-

When I, the People, learn to remember, when I, the People, use the lessons of yesterday and no longer forget who robbed me last year, who played me for a fool, - then there will be no speaker in all the world to say the name: "The People", with any fleck of a sneer in his voice or any far - off smile of derision.

The mob - the crowd - the mass - will arrive then.

ลีลาการเขียน แชนด์เบอร์ก มีลีลาการเขียนแบบคำประพันธ์อิสระ (free verse) เขาไม่สนใจรูปแบบของฉันทลักษณ์แบบเก่า เขาใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่ภาษาที่มาจากพจนานุกรม งานประพันธ์ประเภทร้อยกรองของเขาไม่มีสัมผัสสระหรือสัมผัสอักษร ไม่มีจังหวะ การใช้ภาพพจน์แตกต่างไปจากงานประพันธ์ประเภทร้อยกรองแบบเก่า จะเห็นได้จากโคลงที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้ว่างานประพันธ์ของเขามีลักษณะเป็นร้อยแก้วหรือความเรียงมากกว่าลักษณะโคลง เช่น

I am the seed ground. I am a pairic that will stand for much plowing.

Terrible storms pass over me. I forget. The best of me is sucked out and wasted. I forget.
Everything but Death comes to me and makes me work and give up what I have. And
I forget.

Sometimes I growl, shake myself and spatter a few red drops for history to remember. Then - I
forget.

ตัวอย่างคำประพันธ์ประเภทร้อยกรองเรื่อง The Waste Land

ของ ทมัส สเตอร์นส์ เอลเลียท

ประวัติผู้แต่งโดยสังเขป

ทมัส สเตอร์นส์ เอลเลียท (Thomas Stearns Elliot) เป็นกวีที่มีชื่อเสียงมากจะเห็นได้จากการที่เขาได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize) ในปี 1948 งานเขียนของเขามีอิทธิพลมากต่อนักเขียนในยุคต่อมา เขาสนใจและชื่นชมงานประพันธ์ในศตวรรษที่ 17¹ เพราะเขาเห็นว่างานประพันธ์ที่ดีควรมีความฉลาดหลักแหลม (wit) และเขาเห็นว่า จอห์น ดัน (John Donne) เป็นกวีสมบูรณ์แบบที่สุด การที่เขาสนใจงานประพันธ์ประเภทร้อยกรองในศตวรรษที่ 17 หมายความว่าเขามีความสนใจทางด้านศาสนาอย่างลึกซึ้ง และเขาชี้ให้เห็นในงานประพันธ์ของเขาว่าโลกขณะนี้กำลังเต็มไปด้วยความเสื่อมศรัทธาในศาสนา โดยเฉพาะศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ (Protestantism) ซึ่งเขาเชื่อว่าความเสื่อมทางศาสนาเป็นเรื่องน่าเศร้าใจที่สุดในประวัติศาสตร์สมัยใหม่ เขาเสียชีวิตในปี 1964 เมื่อมีอายุ 77 ปี

¹งานประพันธ์ในศตวรรษที่ 17 คือ กวีนิพนธ์ อภิปรัชญา (metaphysical poetry)

THE WASTE LAND

“Nam Sibyllan quidem Cumis ego ipse oculis vidi in ampulla

pendere, et cum illi pueri dicerent Σιβυλλα τι θελεις ; respondebat illa : ἀποθανεινθ

For Ezra Pound

ill miglior fabbro

I. THE BURIAL OF THE DEAD

April is the cruelest month, breeding
Lilacs out of the dead land, mixing
Memory and desire, stirring
Dull roots with spring rain.
Winter kept us warm, covering
Earth in forgetful snow, feeding
A little life with dried tubers.
Summer surprised us, coming over the Starnbergersee
With a shower of rain; we stopped in the colonnade,
And went on in sunlight, into the Hofgarten,
And drank coffee, and talked for an hour.
Bin gar keine Russin, Stamm' aus Litauen, echt deutsch.
And when we were children, staying at the arch-duke's,
My cousin's, he took me out on a sled,
And I was frightened. He said, Marie,
Marie, hold on tight. And down we went.
In the mountains, there you feel free.
I read, much of the night, and go south in the winter.
What are the roots that clutch, what branches grow
Out of this stony rubbish? Son of man,
You cannot say, or guess, for you know only
A heap of broken images, where the sun beats,
And the dead tree gives no shelter, the cricket no relief,
And the dry stone no sound of water. Only
There is shadow under this red rock
(Come in under the shadow of this red rock),
And I will show you something different from either
Your shadow at morning striding behind you

Or your shadow at evening rising to meet you;
I will show you fear in a handful of dust.

Frisch weht der Wind
Der Heimat zu
Mein Irisch Kind,
Wo weilest du?

“You gave me hyacinths first a year ago;

“They called me the hyacinth girl.”

--Yet when we came back, late, from the Hyacinth garden,

Your arms full; and your hair wet, I could not

Speak, and my eyes failed, I was neither

Living or dead, and I knew nothing,

Looking into the heart of light, the silence.

Oed' und leer das Meer.

Madame Sosostriis, famous clairvoyante,

Had a bad cold, nevertheless

Is known to be the wisest woman in Europe,

With a wicked pack of cards. Here, said she,

Is your card, the drowned Phoenician Sailor,

(Those are pearls that were his eyes. Look!)

Here is Belladonna, the lady of the Rocks,

The lady of situations.

Here is the man with three staves, and here the Wheel

And here is the one-eyed merchant, and this card,

Which is blank, is something he carries on his back,

Which I am forbidden to see. I do not find

The Hanged Man. Fear death by water.

I see crowds of people, walking round in a ring.

Thank you. If you see dear Mrs. Equitone,

Tell her I bring the horoscope myself:

One must be so careful these days.

Unreal City,

Under the brown fog of a winter dawn,

A crowd flowed over London Bridge, so many,

I had not thought death had undone so many.
 Sighs, short and infrequent, were exhaled,
 And each man fixed his eyes before his feet.
 Flowed up the hill and down King William Street,
 To where Saint Mary Woolnoth kept the hours
 With a dead sound on the final stroke of nine.
 There I saw one I knew, and stopped him crying: "Stetson!"
 "You who were with me in the ships at Mylae!
 "That corpse you planted last year in your garden,
 "Has it begun to sprout? Will it bloom this year?
 "Or has the sudden frost disturbed its bed?
 "Oh keep the Dog far hence, that's friend to men,
 "Or with his nails he'll dig it up again!
 "You! hypocrite lecteur!--mon semblable, --mon frère!"

II. A GAME OF CHESS

The Chair she sat in, like a burnished throne,
 Glowed on the marble, where the glass
 Held up by standards wrought with fruited vines
 From which a golden Cupidon peeped out
 (Another hid his eyes behind his wing)
 Doubled the flames of sevenbranched candelabra
 Reflecting light upon the table as
 The glitter of her jewels rose to meet it,
 From satin cases poured in rich profusion;
 In vials of ivory and coloured glass
 Unstoppered, lurked her strange synthetic perfumes,
 Unguent, powdered, or liquid--troubled, confused
 And drowned the sense in odours; stirred by the air
 That freshened from the window, these ascended
 In fattening the prolonged candle-flames,
 Flung their smoke into the laquearia,
 Stirring the pattern on the coffered ceiling.
 Huge sea-wood fed with copper
 Burned green and orange, framed by the coloured stone,

In, which sad light a carved dolphin swam.
 Above the antique mantel was displayed
 As though a window gave upon the sylvan scene
 The change of Philomel, by the barbarous king
 So rudely forced; yet there the nightingale
 Filled all the desert with inviolable voice
 And still she cried, and still the world pursues,
 "Jug Jug" to dirty ears.
 And other withered stumps of time
 Where told upon the walls; staring forms
 Leaned out, leaning, hushing the room enclosed.
 Footsteps shuffled on the stair.
 Under the firelight, under the brush, her hair
 Spread out in fiery points
 Glowed into words, then would be savagely still.
 "My nerves are bad to-night. Yes, bad. Stay with me.
 "Speak to me. Why do you never speak. Speak.
 "What are you thinking of? Thinking what?
 "I never know what you are thinking. Think."
 I think we are in rats' alley
 Where the dead men lost their bones.
 "What is that noise?"
 The wind under the door.
 "What is that noise now? What is the wind doing?"
 Nothing again nothing.
 "Do
 "You know nothing? Do you see nothing? Do you remember
 "Nothing?"
 I remember
 Those are pearls that were his eyes.
 "Are you alive, or not? Is there nothing in your head?"
 But
 O O O O that Shakespeherian Rag--
 It's so elegant

So intelligent

“What shall I do now? What shall I do?”

“I shall rush out as I am, and walk the street

“With my hair down, so. What shall we do tomorrow?

“What shall we ever do?”

The hot water at ten.

And if it rains a closed car at four.

And we shall play a game of chess,

Pressing lidless eyes and waiting for a knock upon the door.

When Lil's husband got demobbed, I said--

I didn't mince my words, I said to her myself,

HURRY UP PLEASE ITS TIME

Now Albert's coming back, make yourself a bit smart.

He'll want to know what you done with that money he gave you

To get yourself some teeth. He did, I was there.

You have them all out, Lil, and get a nice set,

He said, I swear, I can't bear to look at you.

And no more can't I, I said, and think of poor Albert,

He's been in the army four years, he wants a good time,

And if you don't give it him, there's others will, I said.

Oh is there, she said. Something o' that, I said.

Then I'll know who to thank, she said, and gave me a straight look.

HURRY UP PLEASE ITS TIME

If you don't like it you can get on with it, I said.

Others can pick and choose if you can't

But if Albert makes off, it won't be for lack of telling.

You ought to be ashamed, I said, to look so antique.

(And her only thirty-one.)

I can't help it, she said, pulling a long face,

It's damn pills I took, to bring it off, she said.

(She had five a already, and nearly died of young George.)

The chemist said it would be all right, but I've never been the same.

You are a proper fool, I said.

Well, if Albert won't leave you alone, there it is, I said,

What you get married for if you don't want children?

HURRY UP PLEASE ITS TIME

Well, that Sunday

Albert was home, they had a hot gammon,

And they asked me in to dinner, to get the beauty of it hot--

Hurry up please its time

HURRY UP PLEASE ITS TIME

Goonight Bill. Goonight Lou. Goonight May. Goonight.

Tata Goonight. Goonight.

Goo night ladies, goodnight, sweet ladies, good night, good night.

III. THE FIRE SERMON

The river's tent is broken: the last fingers of leaf

Clutch and sink into the wet bank. The wind

Crosses the brown land, unheard. The nymphs are departed.

Sweet Thames, run softly, till I end my song.

The river bears no empty bottles, sandwich papers,

Silk handkerchiefs, cardboard boxes, cigarette ends

Or other testimony of summer nights. The nymphs are departed.

And their friends, the loitering heirs of city directors--

Departed, have left no addresses.

By the waters of Leman I sat down and wept. . .

Sweet Thames, run softly till I end my song,

Sweet Thames, run softly for I speak not loud or long.

But at my back in a cold blast I hear

The rattle of the bones, and chuckle spread from ear to ear.

A rat crept softly through the vegetation

Dragging its slimy belly on the bank

While I was fishing in the dull canal

On a winter evening behind the gashouse

Musing upon the king my brother's wreck

And on the king my father's death before him.

White bodies naked on the low damp ground

And bones cast in a little low dry garret,

Rattled by the rat's foot only, year to year.

But at my back from time to time I hear
The sound of horns and motors, which shall bring
Sweeney to Mrs. Porter in the spring.
O the moon shone bright on Mrs. Porter
And on her daughter
They wash their feet in soda water
Et 0 ces voix d'enfants, chantant dans la coupole!
Twit twit twit
Jug jug jug jug jug jug
So rudely fore'd
Tereu
Unreal City
Under the brown fog of a winter noon
Mr. Eugenides, the Smyrna merchant
Unshaven, with a pocket full of currants
C.i.f. London: documents at sight,
Asked me in demotic French
To luncheon at the Cannon Street Hotel
Hollowed by a weekend at the Metropole.
At the violet hour, when the eyes and back
Turn upward from the desk, when the human engine waits
Like a taxi throbbing waiting,
I Tiresias, though blind, throbbing between two lives,
Old man with wrinkled female breasts, can see
At the violet hour, the evening hour that strives
Homeward, and brings the sailor home from sea,
The typist home at teatime, clears her breakfast, lights
Her stove, and lays out food in tins.
Out of the window perilously spread
Her drying combinations touched by the sun's last rays,
On the divan are piled (at night her bed)
Stockings, slippers, camisoles, and stays.
I Tiresias, old man with wrinkled dugs
Perceived the scene, and foretold the rest--

I too awaited the expected guest.
He, the young man carbuncular, arrives,
A small house agent's clerk, with one bold stare,
One of the low on whom assurance sits
As a silk hat on a Bradford millionaire.
The time is now propitious, as he guesses,
The meal is ended, she is bored and tired,
Endeavours to engage her in caresses
Which still are unreproved, if undesired.
Flushed and decided, he assaults at once;
Exploring hands encounter no defence;
His vanity requires no response,
And makes a welcome of indifference.
(And I Tiresias have foresuffered all
Enacted on this same divan of bed;
I who have sat by Thebes below the wall
And walked among the lowest of the dead.)
Bestows on final patronising kiss,
And gropes his way, finding the stairs unlit...
She turns and looks a moment in the glass,
Hardly aware of her departed lover;
Her brain allows one half-formed thought to pass:
"Well now that's done: and I'm glad it's over."
When lovely woman stoops to folly and
Paces about her room again, alone,
She smooths her hair with automatic hand,
And puts a record on the gramophone.
"This music crept by me upon the waters"
And along the Strand, up Queen Victoria Street,
O City city, I can sometimes hear
Beside a public bar in lower Thames Street,
The pleasant whining of a mandoline
And a clatter and a chatter from within
Where fishmen lounge at noon: where the walls

Of Magnus Martyr hold
Inexplicable splendour of Ionian white and gold.

The river sweats
Oil and tar
The barges drift
With the turning tide
Red Sails
Wide
To leeward, swing on the heavy spar.
The barges wash
Drifting logs
Down Greenwich reach
Past the Isle of Dogs.
 Weialala leia
 Wallala leialala
Elizabeth and Leicester
Beating oars
The stern was formed
A gilded shell
Red and gold
The brisk swell
Rippled both shores
Southwest wind
Carried down stream
The peal of bells
White towers
 Weialala leia
 Wallala leialala
"Trams and dusty trees.
Highbury bore me. Richmond and Kew
Undid me. By Richmond I raised my knees
Supine on the floor of a narrow canoe."
"My feet are at Moorgate, and my heart
Under my feet. After the event

He wept. He promised 'a new start.'
I made no comment. What should I resent?"

"On Margate Sands.
I can connect
Nothing with nothing.
The broken fingernails of dirty hands
My people humble people who expect
Nothing."

la la
To Carthage then I came

Burning burning burning burning
Oh Lord Thou pluckest me out
O Lor'd Thou pluckest
burning

IV. DEATH BY WATER

Phlebas the Phoenician, a fortnight dead,
Forgot the cry of gulls, and the deep sea swell
And the profit and loss.

A current under sea
Picked his bones in whispers. As he rose and fell
He passed the stages of his age and youth
Entering the whirlpool.

Gentile or Jew
O you who turn the wheel and look to windward,
Consider Phlebas, who was once handsome and tall as you.

V. WHAT THE THUNDER SAID

After the torchlight red on sweaty faces
After the frosty silence in the gardens
After the agony in stony places
The shouting and the crying
Prison and palace and reverberation
Of thunder of spring over distant mountain
He who was living is now dead

We who were living are now dying
With a little patience
Here is no water but only rock
Rock and no water and the sandy road
The road winding above among the mountains
Which are mountains of rock without water
If there were water we should stop and drink
Amongst the rock one cannot stop or think
Sweat is dry and feet are in the sand
If there were only water amongst the rock
Dead mountain mouth of carious teeth that cannot spit
Here one can neither stand nor lie nor sit
 There is not even silence in the mountains
 But dry sterile thunder without rain
 There is not even solitude in the mountains
 But red sullen faces sneer and snarl
 From doors of mudcracked house
 If there were water
And no rock
If there were rock
And also water
And water
A spring
A pool among the rock
If there were the sound of water only
Not the cicada
And dry grass singing
But sound of water over a rock
Where the hermit-thrush sings in the pine trees
Drip drop drip drop drop drop drop
But there is no water
Who is the third who walks always beside you?
When I count, there are only-you and I together
But when I look ahead up the white road

There is always another one walking beside you
Gliding wrapt in a brown mantle, hooded
I do not know whether a man or a woman
--But who is that on the other side of you?

What is that sound high in the air
Murmur of maternal lamentation
Who are those hooded hordes swarming
Over endless plains, stumbling in cracked earth
Ringed by the flat horizon only
What is the city over the mountains
Cracks and reforms and bursts in the violet air
Falling towers
Jerusalem Athens Alexandria
Vienna London
Unreal

A woman drew her long black hair out tight
And fiddled whisper music on those strings
And bats with baby faces in the violet light
Whistled, and beat their wings
And crawled head downward down a blackened wall
And upside down in air were towers
Tolling reminiscent bells, that kept the hours
And voices singing out of empty cisterns and exhausted wells.

In this decayed hole among the mountains
In the faint moonlight, the glass is singing
Over the tumbled graves, about the chapel
There is the empty chapel, only the wind's home.
It has no windows, and the door swings,
Dry bones can harm no one.
Only a cock stood on the rooftree
Co co rico co co rico
In a flash of lightning. Then a damp gust
Bringing rain

Ganga was sunken, and the limp leaves
Waited for rain, while the black clouds
Gathered far distant, over Himavant.
The jungle crouched, humped in silence.
Then spoke the thunder

Da

Datta: what have we given?

My friend, blood shaking my heart
The awful daring of a moment's surrender
Which an awe of prudence can never retract
By this, and this only, we have existed
Which is not to be found in our obituaries
Or in memories draped by the beneficent spider
Or under seats broken by the lean solicitor
In our empty rooms

DA

Dayadhvam : I have heard the key
Turn in the door once and turn once only
We think of the key, each in his prison
Thinking of the key, each confirms a prison
Only at nightfall, aethereal rumours
Revive for a moment a broken Coriolanus

DA

Damyata: The boat responded
Gaily, to the hand expert with sail and oar
The sea was calm, your heart would have responded
Gaily, when invited, beating obedient
To controlling hands

I sat upon the shore

Fishing, with the arid plain behind me
Shall I at least set my lands in order?
London Bridge is falling down falling down falling down
Poi s'ascose nel foco che gli affina
Quando fiam uti chelidon --O swallow swallow

Le prince d'Aquitaine a la tour abolie
These fragments I have shored against my ruins
Why then Ile fit you. Hieronymo's mad againe.
Data. Dayadhvam. Damyata.

Shantih shantih shantih

แนววิจารณ์

แก่นเรื่อง เอลเลียตต้องการแสดงให้เห็นความเสื่อมศรัทธาในศาสนาของมนุษย์ในโลกปัจจุบัน อันเนื่องมาจากผลของสงครามโลกครั้งที่ 1 และชี้ให้เห็นความซับซ้อน และหลากหลายของ อารยธรรมที่ทำให้โลกเจริญ ความหมายของงานประพันธ์เรื่อง *The Waste Land* เข้าใจค่อนข้าง ยากเนื่องจากเอลเลียตนำเอาตัวละครและเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมายมาผสมกันเพื่อเป็นสัญลักษณ์ แสดงความเสื่อมคุณค่าของมนุษย์ (Degradation) และความสิ้นหวัง (Despair) ที่มนุษย์รู้สึกใน โลกปัจจุบัน

การใช้ภาษา การใช้ภาษาของเอลเลียตเข้าใจยากมาก เพราะมีทั้งภาษาสันสกฤต ภาษาฝรั่งเศส และอื่น ๆ โดยที่เอลเลียตได้เขียนไว้ใน footnote เกี่ยวกับความหมายของข้อความที่มาจากภาษา อื่น เช่น ในช่วงแรกของโคลงคือ

“NAM Sibyllam quidem Cumis ego ipse oculis meis ridi in ampulla pendere, et cum illi pueri dicerent: *Σιβυλλα ri θελεις* ; respondebat illa : *αποθαινειθ*

For Ezra Pound

il miglior fabbro.

หมายความว่า กวีเห็นซีบิลแห่งเมืองคิวเมออยู่ในกรงและเมื่อเด็ก ๆ ถามว่าซีบิลต้องการอะไร เธอตอบว่าเธออยากตาย ดังนี้ :-

“Yes, and I myself saw with my own eyes the Sibyl of Cumae hanging in a cage; and when the children cried at her, “Sibyl, what do you want?” She used to reply, “I want to die.”

ส่วนคำอุทิศที่ให้กับเอสรา พาวด์นั้นหมายความว่า พาวด์เป็น the best maker หรือกวี ที่ดีเลิศนั่นเอง

หรือ Bin gar keine Russin, stamm'aus Litauen,

echt deutsch. เป็นภาษาเยอรมัน

แปลว่า ฉันไม่ใช่ชาวรัสเซีย ฉันมาจากเมืองลิทัวเนีย ฉันเป็นชาวเยอรมัน

I am no Russian, I come from Lithuania, true German.

หรือ

Frisch weht der Wind

Der Heimat zu

Mein Irisch Kind,

Wo weilest du?

เป็นภาษาเยอรมัน

แปลว่า ลมพัดแรงนำเอาลูกชายฉันกลับบ้าน

The winds blow fresh homeward my Irish Child, who do you tarry?

หรือ Poi s'ascose nel foco che gli affina

Quando fiam uti chelidon - O swallow swallow

แปลว่า ฉันจะอ้อนวอนพระเจ้าให้รับรู้ความเจ็บปวดของฉันด้วย

Now I pray you by that power which guides you to the top to this stairway, be mindful of my pain in proper season. When shall I be like the swallow?

และในตอนสุดท้ายที่ว่า

Datta, Dayadhvam, Damyata

Shanti shanti shanti

แปลว่า จงให้ จงสงสาร และจงควบคุมใจตนเองอันจะนำไปสู่ความผาสุกชั่ววันรันดร์

Give, sympathise, control

และ the peace of God, which passeth all understanding.

จะเห็นได้ว่า มีภาษาต่าง ๆ มากมาย ซึ่งถ้าผู้อ่านไม่รู้คำแปลเป็นภาษาอังกฤษจะไม่สามารถเข้าใจได้เลยว่าเอลเลียทหมายถึงอะไร

ลีลาการเขียน เอลเลียทกล่าวไว้ว่าสังคมปัจจุบันสับสนและซับซ้อนยากแก่การเข้าใจ ดังนั้นเอลเลียทจึงรวบรวมตัวละครจากเรื่องราวต่าง ๆ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์มาไว้ใน The Waste Land ผู้อ่านที่เข้าใจจะสามารถมองเห็นภาพรวมเป็นมิติ (Dimension) คือรวมเหตุการณ์และตัวละครในปัจจุบันเข้ากับอดีต เช่น ภาพแม่น้ำเทมส์ (Thames) ในกรุงลอนดอน (London) ซึ่งมีประวัติยาวนานอยู่คู่กับกรุงลอนดอน เคยเป็นแม่น้ำใสสะอาดที่พระราชินีอลิซาเบธ (Queen Elizabeth) ทรงพายเรือพลอดรักกับทหารหนุ่มที่ชื่อเลสเตอร์ (Leicester) และในที่สุดเขาก็ถูกจองจำไว้ในหอคอยลอนดอน (London Tower) เพราะความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงของเขาเอง

Elizabeth and Leicester
Beating oars
The stern was formed
A gilded shell
Red and gold
The brisk swell
Rippled both shores
Southwest wind
Carried down stream
The peal of bells
white towers
Weialala leia
Wallala leialala

แต่บัดนี้ แม่น้ำเทมส์ (Thames) ที่เคยสวายและใสกลับเต็มไปด้วยสิ่งสกปรก

Sweet Thames, run softly, till I end my song
The river bears no empty bottles, sandwich papers,
Silk handkerchiefs, cardboard boxes, cigarette ends
Or other testimony of summer nights.

นอกจากนี้การที่เอลเลียทกล่าวถึงชายแก่ที่มีร่างเป็นหญิงบางส่วนคือทีเรเชียส (Old Tiresias)¹ ว่าเป็นเหมือนผู้เห็นเหตุการณ์ทั้งปวงในโลกมนุษย์นั้นทำให้ผู้อ่านเห็นภาพสังคมปัจจุบันได้ชัดเจนมากขึ้นว่า มนุษย์มิได้มีความละเอียดอ่อนต่อการกระทำผิดศีลธรรมแต่อย่างใด และมนุษย์มีความเห็นว่าการรักที่แท้จริงไม่มี จะมีแต่เพียงความใคร่เท่านั้น ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างเรื่องของพนักงานพิมพ์ดีด เป็นต้น

¹ทีเรเชียส (Old Tiresias) เป็นผู้มีปัญญาเฉลียวฉลาดมาก เขาารู้เรื่องเกี่ยวกับความรักของทั้งชายและหญิงเป็นอย่างดี เพราะครั้งหนึ่งเขาเห็นงูใหญ่ 2 ตัว กำลังร่วมรักกันเขาก็เอาไม้ไปตีมัน เขาจึงถูกสาปให้เป็นผู้หญิงไป 7 ปี ในปีที่ 8 เขาเห็นงูกูเดิมอีกเขาจึงตีมันอีก และถูกสาปให้เป็นผู้ชายดังเดิม และเมื่อเทพเจ้าซุส (Zues) ผู้ซึ่งดื่มไวน์ (Wine) อยู่ได้สนทนากับภรรยาชื่อจูโน (Juno) ว่าเขาเชื่อว่าผู้หญิงมีความสุขกับความรักมากกว่าผู้ชาย แต่ภรรยาของเขาไม่เห็นด้วย เธอจึงชวนให้ซุสไปถามทีเรเชียสซึ่งทีเรเชียสเข้าข้างซุส ทำให้จูโนโกรธและสาปให้ทีเรเชียสตาบอด ซุสสงสารทีเรเชียสจึงประทานพรให้เขาจำอนาคตได้

The typist home at teatime, clears her breakfast, lights
Her stove, and lays out food in tins.

.....
I Tiresias, old man with wrinkled dugs
Perceived the scene, and foretold the rest —
I too awaited the expected guest.
He, the young man carbuncular, arrives,
A small house agent's clerk, with one bold stare,

.....
The meal is ended, she is bored and tired,
Endeavours to engage her in caresses
Which still are unreproved, if undesired,
Flushed and decided, he assaults at once;
Exploring hands encounter no defence;
His vanity requires no response,
And makes a welcome of indifference

จะเห็นว่าหญิงสาวมิได้สนใจใยดีกับความต้องการของเพื่อนชายเลย เพราะความคิดเกี่ยวกับเรื่องของการรักและความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างหญิงและชายได้เปลี่ยนไปจากสมัยก่อนอย่างมาก จะเห็นได้ว่าเมื่อชายคนนั้นจากไปเธอก็ไม่ได้ฟูมฟายเสียอกเสียใจใด ๆ ซึ่งถ้าเป็นหญิงในสมัยโบราณเมื่อมีเหตุการณ์ดังนี้เกิดขึ้น เธอต้องฆ่าตัวตาย เพื่อไม่ให้ใครประณามว่าใจง่ายอย่างแน่นอน

She turns and looks a moment in the glass,
Hardly aware of her departed lover;
Her brain allows one half - formed thought to pass
“Well now that’s done; and I’m glad it’s over.”
When lovely woman stoops to folly and
Paces about her room again, alone,
She smooths her hair with automatic hand,
And puts a record on the gramophone.

การเขียนที่แสดงถึงความเสื่อมศรัทธาที่มีต่อศาสนาจะเห็นได้จากการกล่าวถึงพระเจ้าที่ถูกแขวนคอ (hanged gods) หรือภาพของซากศพที่ถูกฝังไว้ในสวนซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของพิธีการทางศาสนาที่เกี่ยวกับความอุดมสมบูรณ์ แต่มีสุนัขคอยคุ้ยเขี่ย เพื่อไม่ให้มีการเกิดใหม่ (rebirth)

“That corpse you planted last year in your garden,
“Has it begun to sprout? Will it bloom this year?
“Or has the sudden frost disturbed its bed?
“Oh keep the Dog far hence, that’s friend to men,
“Or with his nails he’ll dig it up again!

ในตอนท้ายสุดของ The Waste Land เอลเลียท ได้แสดงความเชื่อว่าโลกจะมีความสุข
ถ้ามีสันติ และการให้ความเห็นอกเห็นใจและการควบคุมตัวเองได้คือ

These fragments I have shored against my ruins
Why then Ile fit you. Hieronymo’s mad againe
Datta. Dayadhvam. Damyata.

Shantih Shantih Shantih.

กิจกรรม

1. ให้นักศึกษา อ่านงานประพันธ์ประเภทร้อยกรองของนักประพันธ์คนอื่น ๆ อาทิ เอ็ดการ์ ลี มาสเตอร์ เอ็ดเวิร์ด เอ็สทลิน คัมมิงส์ แลงสตัน ฮิวจ์
2. ให้นักศึกษา วิจารณ์งานประพันธ์ประเภทร้อยกรองเรื่องอื่น ๆ อาทิ
The Road Not Taken ของ โรเบิร์ต ฟรอสต์
American Heartbreak ของ แลงสตัน ฮิวจ์
Fiddler Jones ของ เอ็ดการ์ ลี มาสเตอร์
3. ให้นักศึกษา ศึกษางานประพันธ์ประเภทร้อยกรองของนักประพันธ์คนอื่น ๆ ในช่วงหลัง สงครามโลกครั้งที่ 1 แล้วเปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาและลีลาการเขียนของแต่ละ คนว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

บทสรุป

งานประพันธ์ประเภทร้อยกรองหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านการเขียน และเนื้อหาสาระโดยไม่ยึดถือแบบแผนฉันทลักษณ์แบบเก่า แต่นิยมการเขียนแบบ คำประพันธ์อิสระ (free verse) และมีเนื้อหาเกี่ยวกับความเสื่อมศรัทธาของประชาชนที่มีต่อ ศาสนา อันเนื่องมาจากผลของสงครามรวมทั้งความรู้สึกโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งในสังคมอีกด้วย

แบบทดสอบ

1. จงกล่าวถึงรูปแบบงานประพันธ์ประเภทร้อยกรอง สมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ว่ามีลักษณะอย่างไร

แนวตอบ งานประพันธ์ประเภทร้อยกรอง สมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ แบบดั้งเดิม (Traditionalism) และแบบสมัยใหม่ (Innovation)

ดูหัวข้อสาระสำคัญ หน้า 97

2. จงอธิบายแนวคิดที่เรียกว่า จินตภาพนิยม (Imagism)

แนวตอบ แนวคิดจินตภาพนิยม คือการบรรยายความรู้สึกของกวีให้ผู้อ่านเข้าใจความหมาย และเห็นภาพโดยใช้ภาษาง่าย ๆ

3. นักประพันธ์งานประพันธ์ประเภทร้อยกรองหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 มีใครบ้าง

แนวตอบ เอ็ดการ์ ลี มาสเตอร์ เอ็ดวิน อาร์ลิงตัน โรบินสัน โรเบิร์ต ฟรอสต์ คาร์ล แซนด์เบิร์ก ฌอมส์ สเตอร์นส์ เอลเลียท

4. จงอธิบายลักษณะการใช้ภาษาของโรเบิร์ต ฟรอสต์ ในโคลงต่าง ๆ ของเขา

แนวตอบ ฟรอสต์ นิยมใช้ภาษาง่าย สั้น อ่านแล้วเข้าใจได้ทันที แต่มีปรัชญาชีวิตลึกล้ำซ่อนอยู่ ซึ่งผู้อ่านต้องตีความให้ลึกซึ้งจึงจะเข้าใจได้

5. เมื่ออ่านโคลงชื่อ The Waste Land ของ ฌอมส์ สเตอร์นส์ เอลเลียทแล้ว นักศึกษาได้รับความรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับโลกปัจจุบันในสายตาของกวี

แนวตอบ เอลเลียท เห็นว่าโลกปัจจุบันเต็มไปด้วยความเสื่อมโทรม จิตใจมนุษย์เสื่อมลง ผู้หญิงไม่มีความละเอียดในเรื่องที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศ สามารถพูดคุยเรื่องการทำแท้งได้โดยเสรี ความรักที่แท้จริงไม่มีมีแต่ความใคร่ ศรัทธาที่มีต่อพระเจ้าและศาสนาเสื่อมถอยลง เพราะมนุษย์เกิดความหดหู่และสิ้นหวัง เหมือนกับเดินหลงทางอยู่ในโลกอันว่างเปล่า ไม่มีความชุ่มชื้น หรือความหวังว่าอนาคตจะดีขึ้นสำหรับพวกเขาเลย